

κυριλέ

κυριλέ, άκλ. επίθ. [<κύριος + κατάλ. -λέ, σε μίμηση της γαλλικής γλώσσας]. **1.** (για πρόσωπα) που έχει σωστή συμπεριφορά, που είναι καθώς πρέπει, που είναι πολύ κύριος: «ο φίλος σου είναι πολύ κυριλέ τύπος». (Τραγούδι: *όχι παιδιά στις ψόφιες, όχι και στους κρυόκωλους, όχι παιδιά στις ψόφιες, όχι στους **κυριλέ***). **2.** (για ντύσιμο) που είναι πολύ προσεγμένο, που είναι σοβαρό, επίσημο: «κάνει πάντοτε κυριλέ ντύσιμο». **3.** (για χώρους) που είναι πολυτελής: «ήπιαμε το ποτό μας σ' ένα πολύ κυριλέ μπαράκι». **4.** ως επίρρ., με τρόπο που ταιριάζει σε κυριλέ: «ντύνεται κυριλέ || είναι κυριλέ εκεί που θα πάμε;»·

- είναι στο κυριλέ, έχει γενικά σωστή συμπεριφορά και προσεγμένο ντύσιμο: «είναι πολύ αγαπητός στην παρέα μας ο τάδε, γιατί πάντα είναι στο κυριλέ»·

- κάνει τον κυριλέ, βλ. φρ. το παίζει κυριλέ·

- το παίζει κυριλέ, προσποιείται πως είναι καθώς πρέπει: «μόλις δει καινούρια γυναίκα στην παρέα μας, το παίζει κυριλέ»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας